

A.

oma sines,
 Céréstekkel
 — Dras-
 elik soraid-
 teljesen a
 le, hogy jó
 ösen erős
 rtani a sok
 dig én nem
 ránt pedig
 találónak
 az együgyű
 épben álta-
 gy »a levél
 a folyó, ha
 t hogy ré-
 cicsinnyel«
 érgelődést«
 gyan zsiros
 l a jó asz-
 mellyel él,
 ze öntudat-
 mosónőnek
 rajta, sőt
 onyi tanár,
 na kerülne
 t beszédjét.
 juk »hely«
 . Nagyon is
 lod nekem,
 mé asszony-
 albumban:
 épét foglal-
 z »élet-me-
 t a »minis-
 fotográfiám
 k is evégett
 szép volna
 és idő kér-
 ság vásárja
 nek Dávid.
 indult, már
 ot azonban
 A rejtvény
 e. — Hajdu
 i a találós-
 mek-korom-
 ket. Egyet
 oa. Gondolj
 említés, az
 de unoka-
 — Sturm
 en olvasod,
 zásaira. —
 vancsi arra,
 rse bizony
 n.

et.
 sten.

BÉLUSKA NADRÁGBAN. (Lásd a 373. lapon.)

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1898-dik évi július-decemberi folyamára.

(A „Kis Lap“ LV. kötetére.)

EZEN évnegyed végén a »Kis Lap«-nak most folyó 54-ik kötete is befejezést nyer s ezennel megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddal kezdődő új kötetre, mely a »Kis Lap«-nak immár 55-ik kötete lesz.

Több mint negyedszázados multja után a »Kis Lap« nem szorul már ajánlgató szóra; a tekintélyes könyvtár, melyet eddigi kötetei alkotnak, legjobban tanuskodik a mellett, hogy a »Kis Lap« immár huszonnyolcz esztendő óta a magyar gyermekvilág legkedvesebb barátja, mulattatója és oktatója. Az lesz jövőre is, kitartóan haladva tovább a rég kipróbált jó uton.

Az újabb, **ötvenötödik** kötet számára érdekes olvasmányok és művészi rajzok gazdag sorozata van elő készítve. Mindjárt az első számban beállit a kis olvasók kedvelt hőse,

„Rosszcsont Ferke újabb viselt dolgai“

czimmel elbeszélés indulván meg rajzokkal, a tréfás mulatságos kalandok és csinyek egész sorozatáról, melyekben Rosszcsont Ferke barátunk újabban jeleskedett s melyek, *Ida néni* jóvoltából, sok vidám órát fognak az olvasónak szerezni. Ezt

„Az arany-bánya“

czimü hosszabb elbeszélés fogja követni, művészi rajzokkal ékesítve s vonzó és érdekfeszítő történet keretében a hétköznapi élet messze elűtő sajátos étellel ismertette meg az olvasót. Lesz folytatása a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

czimü rovatnak is, mely szép rajzok kíséretében hazánk multjának nevezetesb eseményeit adja elő, ápolva, növelve már a zsenge ifjuság szívében a hazaszeretet magasztos erényét. Hasonlókép a

„Vad Laci rajzai“

jól ismert tréfás sorozatnak s a „**Büvészet**“ rovatnak is lesz még folytatása. Kisebb elbeszélések, mesék, koronként **szindarabok**, ugyszintén minden számban **költemények**, mindnyája művészi metszetek diszében, s két-hetenként **szines mímelléklet** fogják ezentul is élnikíteni a »Kis Lap«-ot. Megmaradnak a rendes rovatok, ezek közt a rejtvények és feladványok rovata, minden héten **jutalom kisorsolással** a megfejtők számára, az év végén pedig **külön jutalmak** kisorsolásával a legszorgalmasabb megfejtők közt.

Sorakoztatok tehát újra a »Kis Lap« régi győzelmes zászlaja alá, ahol régi és új hiveit egyforma szeretettel öleli szívéhez

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

énetéből“

szok kisé-
tesb ese-
ve már a
eretet ma-

ti“

a „Büvé-
sa. Kisebb
zindarabok,
sültemények,
diszében, s
let fogják
«-ot. Meg-
ek közt a
ca, minden
fejűtők szá-
lmak kisor-
fejűtők közt.
Kis Lap«
ol régi és
eli szívéhez
gő bácsi.

előfizetőit,
ejár, szíves-
bb megúj-
ldése fenn-

ára:

1 frt

2 „

4 „

ben postai
-hivatalához
ere 3. sz..

ó-hivatala.

A TILTOTT GYÜMÖLCS.

— Elmondja Döme bácsi. —

KOSAN teszem-é, nem-é,
hogy elbeszélem kis
diák koromból ezt az
élményemet, nem tu-
dom. Meglehet, azt
fogjátok rá mondani.

— Ejnye, már ezt
még sem hittük volna
Döme bácsiról!

Mindegy no! Azért mégis elmondom,
mert hiszen akkor még nem voltam Döme
bácsi, hanem csak afféle kis diák legényke,
mint közületek is akár melyik. Dicsekedni
sem akarok, hát nem mondom, hogy disze
és büszkesége voltam az iskolának. Akadt
biz' ott jobb tanuló; de akadt rosszabb
is. Ámde éppen abban az esztendőben,
ugy gondolom, a szüleim is, a tanár urak
is meg voltak velem elégedve; mindig tud-
tam a leczkém, mindig pocza nélkül ké-
szült el az írásbeli dolgozatom, holmi paj-
kos csinyek hírét sem igen hallhattak rólam.
Különösen tavasz kinyíltával, nyár közeled-
tével váltam igazi példás csoda-gyerekké.

Persze, mindennek megvan a maga oka,
megvolt az én iparkodásomnak és jámbor-
ságomnak is. Még pedig édes apám-
nak néhány szavában rejlett az a varázserő,
melynek nem birtam ellen állani. Valahányszor észre vette az apám, hogy
görbe utra kezdek tévedni, egészen nyu-
rodtan csak annyit mondott:

— Jól van jól, Döme fiam! De aztán
magadnak tulajdonítsd, ha itthon maradsz
egész nyáron Klári néniéknél.

Ez már borzasztó lett volna! Legelőször
mért ezzel a Klári néniel örökös hadi

állapotban éltem. Mindig talált rajtam
valami igazítani valót, mindig unszolgatta
a mamámat, ne legyen olyan tulságosan
jó és engedékeny; bezzeg ránczba szedne
ő, csak adjanak a kezére, például a vaká-
czió idejére, amíg szüleim oda lesznek a
nyaraló helyen. A néni nem megy sehová,
itt marad egész nyáron át Budapesten,
egészséges ő mint a makk, nincs is szebb
hely a mi szép fővárosunknál.

Hiszen szép, persze hogy nagyon szép
— ámbár akkoriban még felényire sem
volt olyan gyönyörű, mint manapság —
télien át én is nagyon meg voltam itt élé-
gedve; de mikor kitavaszkodott, jaj de szük-
nek találtam ezeket a fényes utcákat,
ahol szépen, illedelmesen köll lépegetni,
nem lehet futkározni, pillangót kergetni,
fára mászni, füben hemperegni, mint oda
künn a szabad mezőn! Nagy volt tehát
az örömöm, mikor apám egy napon tud-
tunkra adta, hogy csinos nyaralót bérelt
egy közeli faluban, oda megyünk néhány
hétre; attól sem ijedtem meg, hogy hozzá
tette:

— Te azonban Dömi barátom, csak
abban az esetben jössz velünk, ha minden
tekintetben meg leszek veled elégedve. Más-
különben Klári nénihez kvártélyozlak be
a vakáczió idejére.

Amit apám mondott, az mindig meg is
történt. Hát ehhez szabtam magamat és
szerencsésen kijutottam én is a nyaraló
helyre.

Pompás, kedves házacská volt . . . azaz,
hogy le ne térjek az igazság ösvényéről:
biz' én keveset törődtem a házzal, alig ha
meg tudtam volna mondani, hogy milyen.
Annál alaposabban ismerkedtem meg mind-
járt másnap a tágas udvar és az árnyas

nagy kert minden zugával. Kutatásaim eredményével teljesen meg voltam elégedve. Bőséges tér kínálkozott mindenféle játékra; labdázhattam, nyargalhattam kedvem szerint, gyakorolhattam magamat a fa-mászásban, ami nekem talán egészségemre vált, de a kabátomnak, nadrágomnak veszedelmes sebesüléseivel járt; szerencsére a jó mama bele nem fáradt a kilyuggatott ruhák össze igazításába és az apám is szemet hunyt, sőt még mint ha mosolygott volna is. Így hát teljesen boldog voltam.

Boldogságom alkalmasint véges végig meg is marad, ha egy napon, a kertünk magas fal-kerítésének tövében ügyelegve, eszembe nem jut valami.

— Valjon mi van itt a szomszédban? Ha fölmászok erre a fára, belátok oda. Van-e a szomszéd kert olyan szép, mint a miénk?

Néhány pillanat múlva már fönn is voltam a fán, be is láttam a szomszédba és — vége lett az én megelégedésemnek.

Legelőször is az tünt a szemembe, hogy egy padon jó messze ugyan és a fáktól félig eltakarva, de mégis fölismerhetőleg, egy fiu ül, olyan magam fajtájú kis diák. Az arcát nem láthattam, mert háttal volt felém, és nem is mozdult, bár sokáig lestem. Bizonyosan valami érdekes könyv olvasásába merült.

Tessék! Játzó-társ volna a szomszédban és eddig nem is tudtam. Pedig mennyivel jobb volna, ha nem köllene így egymagamban ügyelegnem. Nem ér ez így semmit! Hátha rákiáltanék?

Már-már megtettem, de mégis eszembe jutott, hogy ez nem illenék. Nem tudom, kicsoda micsoda, atyámnak talán nem volna kedvére. Majd meglátjuk.

Aztán végig néztem a szomszéd kerten. Gyönyörű kert volt az is; egészen másféle, mint a miénk, de még mennyivel másféle! Nem holmi haszontalan hárs és akác meg vadgesztenye-fák álltak ott, hanem csupa gyümölcsfa, megrakva félig és egészen érett pompás gyümölcssel; csak úgy mosolygott felém a sok cseresznye, meggy, kajszin baraczk, buzával érő körte. Ilyen kertben sétálgatni, az már aztán valami! Ha ott az ember fölmászik a fára, hát egyéb haszna is van belőle, nem csak annyi, hogy lyukat tép a térdén meg a könyökén.

Egészen elkedvetlenedve tértem a házba. Már nem tetszett többé a mi kertünk, udvarunk. Ebéd-közben szóba hoztam, hogy valjon ki lakik a szomszédunkban?

— Épp ma ismerkedtem meg velök, felelt az apám. Nagyon kedves és derék család. Volna ott neked való pajtás is, csak hogy egyelőre, sajnos, nem veheted hasznát.

— Miért?

— Nagy beteg. De azért megismerkedhettek. Még ma délután ellátogatunk hozzájuk.

Meglehetősen földerült a kedvem. Ime, gyorsan beteljesedik a titkos kívánságom.

Mindjárt délután átsétáltunk a szomszédba. Nagyon szívesen fogadtak s a házi gazda, módos birtokos ur, szomorú mosollyal szólt hozzám:

— A te számodra, kedves fiam, nem igen akad multság itt nálunk. Pár héttel ezelőtt még vigan lehattél volna a fiammal . . . de most nagyon oda van szegény . . . No, azért mégis csak ismerkedjete meg, ha nem is lesz sok örömetek egymásban.

(Folytatása a 374. lapon.)

Béluška nadrágban.

(Képpel a czimlapon.)

ABBA bizony; nadrágban!
Ország-világ lássa:
Van már neki takaros
Pepita-nadrágja!

*Előbb pólya, szalagos,
Volt a toelettje,
Széllal bélelt szoknyaféle
Került aztán rendre.*

*S hogy lepergett három tavasz,
Ime, bárki lássa:
Van már neki takaros
Pepita-nadrágja!*

*Lépked hetykén, pöczkösen,
Szeme is fellobban —
Mint ha már a Váczi-utczát
Róná pantalonban.*

*Lopva pillant Anikóra,
Hogy elébe ére,
S lesi, várja, mit szól valjon
Az ő testvér-nénje?*

*»Köll is neked uri ruha,
Neked, te kis bangó!
Nem vagy még te gavallér,
Csak egy Babszem Jankó!...«*

*Anikónak röviden
Ez a véleménye,
S valljuk be, hogy meg is lehet
Haragudni érte.*

*De ilyenkor ki törödnék
Csúfondáros szóval?
Béla pajtás nem száll perbe
Gúnyos Anikóval.*

*Csak petyegjen, kalatyoljon, —
Ügyet se vet rája . . .
Anikónak sose lesz
Pepita-nadrágja!*

Oszkár bácsi.

(Folytatás a 372. laphoz.)

Bevezetett a szomszéd szobába. Ott a pamlagon feküdt egy fiu, viasz-sárga kép-pel, beesett, félig behunyt szemmel, mozdulatlan. Jöttünkre sem mozdult meg, alig is tekintett föl.

— Elemérm, hoztam jó pajtást, szolt az apja. Majd ha jobban lesz, vígan játszótok együtt.

Elemér végtelenül szomorú tekintettel nézett apjára és alig hallhatólag suttogta:

— Nem leszek én már többé vígan . . . nem leszek én soha többé jobban!

Ugy elfogódtam a szenvedő fiu csüggedt szavai hallatára, hogy nem igen tudtam, mit mondjak. Csak a kezemet nyújtottam feléje. Megfogta aszott jobbájával, melynek hideg, nyirkos volt az érintése; de azonnal el is eresztette, a szemét újra behunyta és azt suttogta:

— Nagyon . . . fáradt vagyok!

— Pihenj, édes fiam, pihenj . . . szolt apja. Majd eljön vendéged máskor is, mikor jobban lesz.

Kézen fogott, vissza tértünk a másik szobába.

— Szegény fiam ma megint rosszabbul van, mondá. Dél előtt kivittük a kertbe, de még az a csekély fáradtság is kimerítette.

Szüleim részvevőleg kérdezték, mi a baja? Amire a bus apa nagyot sohajtva mondott valami latin szót, melyet nem érttem. Csak azt érttem meg, hogy szegény Elemért folytonos láz emésztí, nem tud enni, legkedvesebb ételeit, csemegéit is csak nagy könyörgésre kóstolja meg; így aztán napról napra fogy, satnyul, már alig-alig lézeng.

Őszintén sajnáltam szegényt, szívesen el is járogattam volna hozzá, hogy csevegéssel, felolvasással szórakoztassam; de ez mind

nem köllött neki. Minden fárasztotta, terhére volt. Legjobban szerette, ha csöndben, mozdulatlanul feketett.

Gyakran ellátogattam a szomszédba az után az első látogatás után. Elemér atyja nagyon nyájasan hívogatott. Kivezetett a nagy kertbe is és így szolt:

— Az ilyen kis diák legény szereti a jó gyümölcsöt. Van itt elég, szedhetsz, amilyet akarsz; csak arra vigyázz, hogy el ne rontsd a gyomrodát és csak érett gyümölcsöt szakíts le.

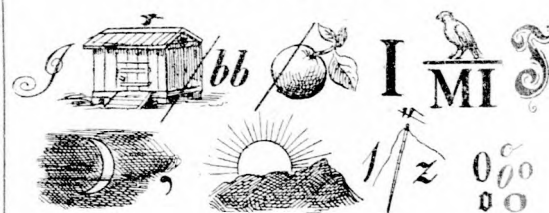
Hirtelen azonban eszébe jutott valami.

— Igaz! Nehány törpé fácska van amott ni . . . látod? Azokra nem terjed ki az engedélyem, azokhoz nem szabad nyulni.

— A világért sem teszem! ígertem nagy hévvel.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Bohóc-világ“.

Mulattató színes képes-könyv, Kozma Andor verseivel.

OLCSÓ HINTA.

— A »Kis Lap« színes mű-melléklete. —

OLCSONAK olyan olcsó, hogy már olcsóbb nem is lehet. Az udvaron hever a nagy fa-tuskó, nem messze tőle hosszú szál deszka. Palika oda czipeli a deszkát, keresztbe veti a tuskón és kész a leg-

asztotta, ter-
ha csöndben,

omszédba az
Elemér atyja
Kivezetett a

ény szereti a
g, szedhetsz,
yázz, hogy el
k érett gyü-

utott valami.
ka van amott
terjed ki az
abad nyulni.
igértem nagy

kisorsolt kapja
művet:

ozma Andor

A.

léklete. —

y már olcsóbb
aron hever a
tőle hosszú
eli a deszkát,
kész a leg-

pompásabb hinta. Nincs is egyéb hiányos-
sága, csak az, hogy ketten költenek hozzá.

— Hát mire való Nettike? Épp amott
jön ni . . . Nettike! Hintát csináltam. Gyere
hintázni.

Nettike nem ellensége a jónak, ott terem
iziben, leteszi kosárcáját és elfoglalja he-
lyét a deszka egyik végén.

— De aztán becsületesen ám! inté Palikát.

Mert ennek a hintának még az az előnye
is van, hogy furfangosan lehet tréfálkozni,
Palika pedig nagy mester az effélében,
jól ismeri Nettike. Hát persze most is
csakhamar csinyen jár az esze. Egy-két
perczig szépen rendben hintálóznak, de
azután Palika hirtelen a deszka legvégére
csusszan, lenyomja a földig, Nettike pedig
magasan lebeg fönn a levegőben.

Az hiszitek, megijedt, sikoltozott? Volt
eszében! Azt tette, hogy semmit sem szólt,
csak gondolt valamit.

— Megállj csak, kópé! Én is értek ám
hozzá!

Palika csak nevetett, csak biztatta Nel-
likét:

— Nyomd le hát no! Jaj, de kevéskét
nyomsz!

Nettike ezalatt lassan, észre-vétlenül a
deszka közepe felé csuszott és engedte, hadd
nevessen Palika. Ez végre meg is elégelte.

— No, most már folytatjuk, mondá. Most
már lebocsátalak, én megyek magasra.

— Nem bánom, próbáld meg!

Próbálta Palika, de hiába. Lenn maradt
a földön, mert Nettike úgy ült a deszka
felén, hogy nem billent le.

— Ejnye no! Mit csinálsz? Nem jól ülsz!

— Dehogyan nem! Éppen így akarok ülni.
Azt mondtad, lebocsátasz; de láthatod, hogy
nem tőled függ ám. Tőlem függ, fogsz-e
hintázni.

— Igaz, no igaz! Hát inkább becsüle-
tesen hintázunk.

Ugy tették, jól mulattak az olesó hintán,
mely semmibe sem került. Mert nem az
fontos, hogy drága játékszer, hanem az,
hogy vidám jó kedv legyen.

CSODÁLATOS UTAZÁSOK.

V.

Séta az egyenlítő alatt.

(Képekkel a 376., 377., 379., 380. és 381. lapokon.)

LERNYEDTEN,
bágyadtan, ült
Danika az író-
asztalnál és —
nem irt. Előtte
feküdt a tiszta
fehér pa-
piros, kezé-
ben tartotta
a tollat, ko-
ronként be is

mártotta a tintába, de csak nem termett
bötü a papiroson, már talán tizedszer
száradt a tinta rá a tollra.

— Még bizony büntetést kapok, ha el
nem készülök a feladvánnyal . . . olyan
lusta vagyok! Pedig nem szokásom . . .
igazán nem! De mikor olyan hőség állt be
hirtelen! Ilyen meleg még nálatok sincs
ugy-e?

Ezt a kérdést a kis Tipi-Tip szerecsen-
hez intézte, aki ott állt az író-asztal pár-
kányán, az lévén a feladata, hogy a kisebb
papiros-darabokat gondosan megőrizze, mert
széles talapzaton álló kis vas-figura volt
különben, melyet Danika a bácsitól kapott
levél-nyomtatéknak és elnevezett »Tipi-
Tip«-nek. De hát ki tudhatja azt, hogy
ki micsoda? Mert ime, amint Danika rá-
bámult a szerecsenre, ez megvetőleg finto-
ritotta el az arcát és így szólt:

— Még ez is meleg? Hiszen épp csak
hogy meg nem fagy az ember! Jártál
volna csak az én szülő hazámban, a pom-
pás meleg Afrikában, ott is az egyenlítő

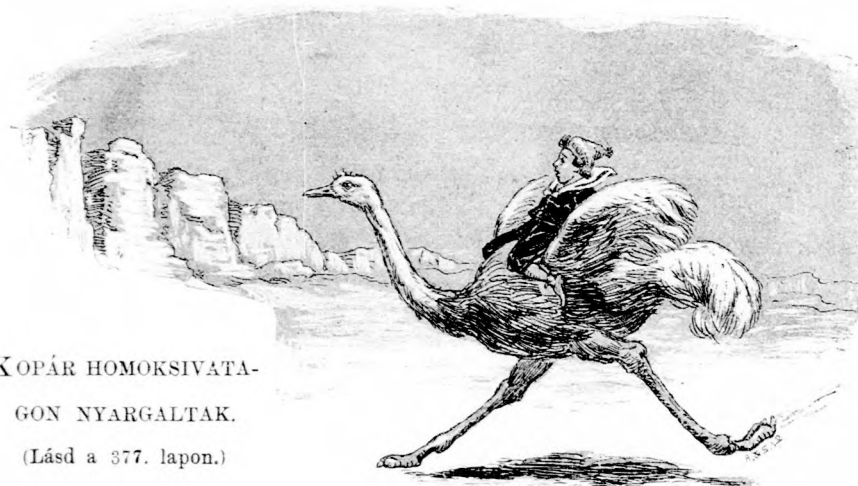
alatt, akkor majd tudnád mi a meleg! Hanem persze még talán azt sem tudod, mi az egyenlítő.

— Hogy ne tudnám? Tanultam én már annyit a föld-rajzból; tudom, hogy az egyenlítő alatt a földgömbnek azt a részét kell érteni, amelyre nem ferdén esnek a nap sugarai, hanem merőlegesen, mint ha épp a fejünk fölött volna a nap.

— Szép, hogy tudod. No, hát a különbség is olyan, mint ha a tenyeredet egyenesen neki tartod a lángnak, vagy pedig ferdén elhajlítva. Amugy süt, így csak egy kis meleget érzel.

— Juj! Akkor ugyan borzasztó hőség lehet ott!

— Nem is ilyen magadforma inczi-finczi legénykéek élnek ott. Ember kell oda a talpán.

KOPÁR HOMOKSIVATAGON NYARGALTAK.

(Lásd a 377. lapon.)

— Kérem, kérem! Nem ijedek én meg olyan könnyen. Bejártam én már az örök jég országát, meg a holdat és a csillagokat is. Megmutatnám, hogy az egyenlítő alatt sem ijedek meg, csak el tudnék oda jutni. De az nem lehet!

— Mért ne? Ülj föl ennek a strucznak a hátára, iziben oda nyargal veled.

Azt a strucz-madarat Danika jól ismerte. Igaz, eddig azt hitte, hogy csak lepingálva

van ott a könyvben . . . de nem! Itt áll és kínálgatja a széles hátát.

— Föl is ülök rá, miért ne ülnék? szólt Danika. Nagyon magas ugyan, de ha föllépek a székről az asztalra, onnan már föl tudok rá kapaszkodni.

Mihamar meg is tette és tollas paripája megindult. A szerezsen még azt kiáltotta utána:

— Köszöntöm az otthon való atyám-

fiait! Keresd föl Akisa-Kisa főnököt, aki leghatalmasabb minden főnökök között. Szívesen fog látni, ha megtudja, hogy jó barátom vagy.

Danika ezt még meghallotta, de a következő pillanatban már messze nyargaltak.

A strucz-paripa ugyan csak szaporán rakta a lábait, Danika szinte bele szédült; jól meg kellett fogóznia s nem is tudta, hol merre járnak. Végre azonban érezte, hogy a strucz lassabban lépeget. Szét nézett, de éppen nem örült meg annak, amit látott. Kopár homok sivatagon nyargaltak. (Lásd a képet a 376. lapon.)

— Ugyan hol lehetünk itt? kiáltott föl.

Eddigi csodálatos utazásai alatt már annyi furcsát tapasztalt, hogy most el sem bámult, mikor tollas paripája hátáról jól meglepetésként a tájékat, rövid idő alatt maga is kitalálta, hol jár.

— Ni, amott más struczmadarak is

nyargalásznak, csak hogy nem ül a hátukon senki, vadon sétálgatnak. A fák is egészen más-félék, mint nálunk . . . amott pálma-fát látok . . . így tehát már Afrikában vagyok.

Meggyőzte őt erről mihamar az is, hogy

a nap heve szinte pörzsölte a bőrét.

— Csak a strucz-paripám hamarosan eljutna valami árnyas erdőbe!

De biz' azt nem tette. Sőt egyszerre csak megállt, leguggolt és erősen megrázta magát, oly erősen, hogy Danika legurult a puha homokba. Mire meglepetéséből fölocsudott és talpra állt, a strucz már messze volt, a következő pillanatban el is tűnt.

— Szépen vagyok, gon-

dolá Danika. Ha nem dicsekedtem volna Tipi-Tip előtt, hogy nem ijedek meg egykönnyen, most bizony nagy kedvem volna rá, hogy megijedjek. Most már merre forduljak? Csak valami ember-formát látnék!

. . . OROSZLÁNRA TÁMASZKODVA. (Lásd a 378. lapon.)

Ez a kívánsága rövid idő múlva teljesült, de nem egészen inye szerint. Két fekete alak bukkant elő s alig hogy megpillantották Danikát, nagy üvöltéssel mellette termettek és karon ragadták, oly keményen, hogy Danika ezt a legjobb akarattal sem gondolhatta baráti üdvözlésnek.

— Nincs már baj! kiáltá az egyik fekete. Lesz jó ebéd!

— Elég kövér, husos falat, bizonyítá a másik.

Danika kissé gyanakodni kezdett, de még nem tudta a valót, azért hát így szólt:

— Magam is megéheztem. Ugy-e, juttatnak nekem is az ebédből?

— Neked nem, hanem belőled jut nekünk. Mert most mindjárt levágunk és megeszünk.

A beszédjök semmikép sem látszott tréfának, kivált mikor már elő is húzták övük-ből a kést. Danika meg is szeppent, de meg is haragudott.

— Az nem járja! Engem Tipi-Tip küldött ide, hogy köszöntsem az atyjafiait. Azt mondta, hogy Akisa-Kisa, a nagy főnök szívesen fog látni.

— Az már más! Akkor hát először is elviszünk Akisa-Kisa elé. Majd ő megmondja, kapsz-e ebédet vagy pedig te leszel ami pecsenyénk. Előre!

Megindultak. Menet-közben Danika nem egészen kellemes gondolatokkal foglalkozott. Világos, hogy az egyenlítő alatt nem csak nagy hőség van, hanem ember-evő vad néger törzsek is vannak, ő pedig éppen ilyen veszedelmes nép közé tévedt. Hátha Akisa-Kisa ő felsége is éppen ebédre való pecsenyét keres? Szépen fogadják itt a vendéget! Ugy szeretik, hogy megeszik!

Rövid idő alatt célhoz értek. Egy nagy szikla tövében, barlang torkolata előtt ült

Akisa-Kisa, a hatalmas törzsfőnök, valóságos eleven oroslánra támaszkodva (Lásd a képet a 377. lapon.) Nem is mert senki közel lépni hozzá. A két fekete csak úgy messziről jelentette, hogy egy sápadt-képi fiut talált és ime elhozta. Akisa-Kisa össze ránczolta a homlokát.

— Nincs békességünk ezektől a sápadt fehér képüektől! Nincs maradásuk a maguk országában, itt lábatlankodnak minduntalan. Most már ilyen ökölnyi gyerkőcz is ide merészkedik! Ki vagy, honnan jössz, te vakmerő?

— Danika a nevem, magyar vagyok és Tipi-Tip barátom biztatott, hogy a hatalmas Akisa-Kisa szívesen fog látni.

E szavak hallatára a mord képi főnök hirtelen fölugrott és nagyon barátságosan nyújtott kezét.

— Így már egészen más! mondá. Akkor hát te földije vagy az én néhai Magyar komámnak.

Nagyot nézett Danika. Akisa-Kisa mosolygott.

— Csodálkozol, látom, nem is érted, amit mondok. Persze, kis fiu vagy még, hát nem igen hallottál róla. Sok évvel ezelőtt egy fehér ember jött ide közénk, aki magyar volt és *Magyar László* volt a neve is. Itt maradt, egyik szomszéd törzsnek a királya lett. Nagy volt a tudománya és engemet is beavatott olyan ismeretekbe, melyekről a fekete népek sejtelve sincs. Így lettem aztán a leghatalmasabb főnökké Afrika közepében. Szerencséd, hogy ide hozzám kerültél.

— Magam is szeretem, mert, nem tagadom, az imént kissé megszeppentem, mikor az a két atyafi ebédre való pecsenyének szemelt ki. Gyönyörű szokás, mondhatom!

— No, régi szokás, de nem általános. Nem minden fekete törzs emberevő, csak épp a legvadabbja. A többi vadászból, halászból él, sőt a földet is miveli. Hanem a fehér embert egyik sem szereti, pedig egyre több botorkál itt, semmi veszedelem

sem riasztja őket vissza. Vége a régi jó időnek, mikor a fehér ember csak a tengerparti széleit ismerte Afrikának s azt hitte, hogy a belső rész csupa néptelen homok-sivatag. Vakmerő tudósok keresztül-kasul jártak már minden-felé és most már tudják, hogy ennek a forró földrésznek a belső tájékain ropant erdőségek, termékeny síkságok, nagy folyók, óriási tavak vannak és sokféle néptörzs él itt, összesen vagy kétszáz millió ember.

— Hisz' az tömérdek! És mind fekete?

— Nagyrészt, de nem épp mind. A hotentották fakó sárgák, pedig ők és a busmánok az igazi őslakók, maig is a legva-

dabbak és legtudatlanabbak, akik nyersen falják a húst, mint a vadállat.

— Jaj, de borzasztó! Pedig akár a napon is megsüthetnék, amily forrón perzsel.

— Jó melegünk van, az igaz. De nem mindig ám.

— Hogyan? Én azt hallottam, hogy itt soha sincs tél.

— Olyan, mint nálatok, nincs. A tél itt abból áll, hogy eső esik, de ez aztán hatalmasan, hetekig, hónapokig. Azért itt másféle is minden, mint nálatok. No, jöjj velem, sétálunk egy kicsit amott az erdőben.

— Ez az oroszlán is velünk jön? kérdé Danika gyanakodva.

— Nem, ezt itt hagyom a lakásom öröknek.

— Veszedelmes őr, mondhatom.

— Jól be van tanítva, többet ér száz harcosnál. Az én fekete népem csak a rendkívüli erő és bátorság láttára engedelmeskedik; csoda-erejűnek hiszi azt, aki

... FEJE TÖVÉNÉL MARKOLTA MEG. (Lásd a 381. lapon.)

a rettenetes oroszlánt is úgy megfékezi, mint az ebet. Hallottam hírét, hogy messze innen, Abessziniában egyik királynak öt oroszlán hevert a trónusa körül s népe legyőzhetetlen hatalmas fejedelemként tisztelte. Hanem azok az ármányos fehérek persze mégis legyőzték.

Ez alatt eljutottak az erdőbe. Danika ámulva nézte az óriási fákat, minőkről eddig fogalma sem volt, az ember magaságu füvet, fa-nagyságu páfrányokat.

— Efféle nincs nálatok, ugy-e? szolt Akisa-Kisa. Itt minden roppant nagy, állat is, növény is. Nincs sok fajta, de ami

. . . JÁRTÁK A HADI TÁNCZOT. (Lásd a 382. lapon.)

kibirja a nagy hőséget és aztán a hosszú esőzés idején tele szívja magát nedvességgel, az a növény aztán csodásan tenyész. Itt élnek a legtarkább színű madarak is, a legnagyobb állatok s félelmes hullók. Nézd, amott! . . . épp viaskodik két hatalmas legény.

Danika oda pillantott és borzalmas har-

czot látott. Fönn a fák ágai közt tanyáztott egy majom-család s ezt nyilván meg akarta támadni egy óriás kigyó, de majom apó elszántan szállt vele szembe.

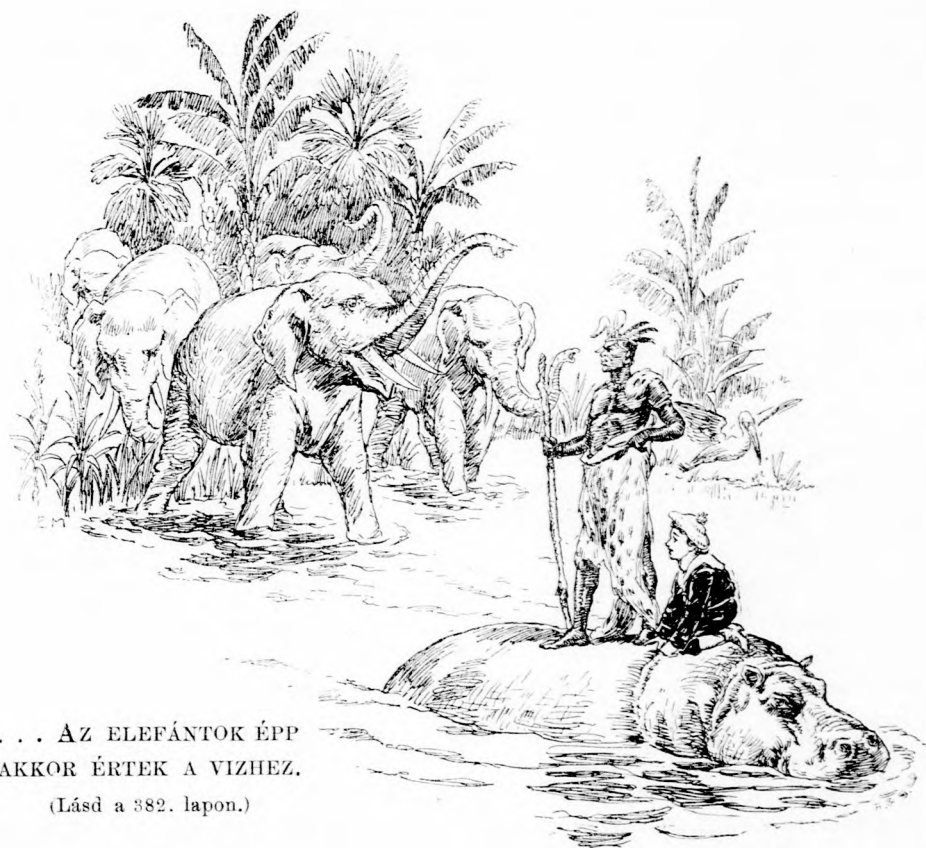
— Jaj, nem fog birni vele, szolt Danika. Hatalmas nagy majom ugyan, de a kigyó még nagyobb.

. Danika
minőkről
r magas-
kat.
e? szólt
gy, állat
de ami

— Nem igen féltem én, felelt Akisa-Kisa. Ez gorilla, a legnagyobb és legerősebb majom. Rettenetes ereje van a karjaiban. Mindjárt meglátjuk.

A gorilla kinyújtotta hosszú karját és redkivül ügyesen épp a feje tövével mar-

kolta meg a kigyót. (Lásd a képet a 379. lapon.) A kigyó már is rácsavarodott a gorilla testére . . . csak egy pillanatnyi időre volt még szüksége, hogy össze huzva magát, izzéporrá morzsolja ellenfelét; de nem jutott odáig, mert a gorilla vas marka úgy össze

. . . AZ ELEFÁNTOK ÉPP
AKKOR ÉRTEK A VIZHEZ.

(Lásd a 382. lapon.)

szorította a torkát, hogy rögtön fulladozni kezdett, ereje elhagyta, teste lehanyatlott. A gorilla még ekkor sem eresztette el, hanem továbbra is szorosan tartotta. Nagy idő múlva végre eldobta s a kigyó holtan zuhant le a föbe.

— Lásd, ezt sem ember, sem más állat nem bírja megtenni. Ilyet csak a gorilla produkál, szólt Akisa-Kisa.

Tovább sétáltak. Nem sokára üvöltő kiáltások hallatszottak s Danika meghökkenve nézett kísérőjére.

tt tanyá-
ván meg
e majom

Danika.
a kigyó

— Nincsen semmi baj, szólt ez. Vitéz harczosaim járják a hadi tánczot, mert holnap egy kis had-járatra irdulunk.

— És ennek úgy örülnek, hogy tánczra kerekednek?

— Harcz előtt is, harcz után is tánczol a vitéz. No, harcz után persze csak ha győzött s életben maradt, vagy el nem fogta az ellenség. Hát jobb, ha előre tánczol, jó zsákmány reményében. Fölperzseljük az ellenség városát és zsákmányolunk néhány száz rabszolgát.

— Ó, kár lesz a sok szép házért!

— Na, az nem nagy sor. Nincs itt olyan igazi város, mint nálatok; nincs kőfalból rakott ház. Csupa nád-kunyhó minden falu, város. Hamar fölépül újra.

— De hát miért háboruskodnak?

— Mert kedvünk telik benne. Unalmas a hosszú békesség. A fiatal harczosok szeretnek vitézkedni, hát a különböző törzsek folyvást háboruskodnak. A győztes aztán össze kötözi a foglyokat és jó pénzért eladja a rabszolga-kereskedőnek.

Ezalatt oda értek, a honnan a zaj hallatszott. Nagy tűz égett ott, körülte pedig fekete harczosok nagy hévvel járták a hadi tánczot (Lásd a képet a 380. lapon.) Ugráltak, dobogtak, dárdájokkal hadonáztak és a hadi nótát dudolták hozzá.

— Szebb a mi Rákóczi-nótánk.

— Nektek. De nekünk ez a szebb, bár te csak vad üvöltésnek hallod.

Hirtelen azonban elhallgatott a hadi nóta, megszűnt a táncz, mert az erdőbül rettentő bömbölés, recsegés-ropogás hallatszott. Akisa-Kisa meghökkenve nézett arra felé.

— Ohó! Hiba van! Megvadult elefántcsorda törtet épp mi felénk!

— Nem szállhatnának szembe véle ezek a vitézek? kérdé Danika.

— Mind hiába volna. Az állatok óriása, az elefánt rendszeren nem igen bánt ugyan senkit, de mikor nagy csordában van együtt és valamitől megvadul, akkor nincs erő, mely bírna vele. A bösz óriások csordája mindent agyon gázol. Ha egyet-kettőt elejtenénk is, a többi azért meg nem állapodna. Tehát fussunk!

— Csak hogy utól érnek ám! aggódott Danika. Eltipornak!

— Ne félj semmit. Közel van a folyó, ott legel az én szelíd vizi lovam, azon majd elmenekülünk. Egyik óriáson a másik elől.

Alig egy-két perc alatt a folyóhoz értek. Óriási vizi-ló legelészett ott.

— Jaj, hisz' ez még borzasztóbb! szepegett Danika.

— Biz' ez veszedelmes legény, ha bántják. De kicsiny korában elfogva, megszelídül. Megérte a nevét és engedelmeskedik.

Valóban a főnök szavára a vizi-ló begázolt a vízbe és engedte, hogy azok ketten a hátára álljanak. Aztán odább uszott, de úgy, hogy a háta künn volt a vízből. A elefántok épp ekkor értek a vízhez (Lásd a képet a 381. lapon.) és dühös trombitálással néztek a menekülők után.

Szép csöndesen uszott a vizi-ló. Danika végig is feketett rajta, bizony el is álmosodott. Mikor fölébredt, meglepődve kiáltott fel:

— No lám, az a derék Akisa-Kisa. Egész hazáig hozott. Elég hamar meg is jártam, még nem sötétedik. Már nincs olyan meleg, megírom a feladványomat, rendben leszek.

És szaporán dologhoz látván, szépen el is készült vele.

ARANY KALÁSZ.

Az igazság szép és magasztos dolog, mégis azt mondja az Irás: »Ne légy fölöt-
tebb igaz!« Hirtelenében talán nem is érted
ezt a mély bölcseségű nemes mondást. Arra
int ez, hogy ha olyan ember kerül elédbe,
aki megbotlott, vétkezett: ne ítélj föltte
keményen a szigorú igazság szerint, hanem
hallgass a könyörület, emberszeretet sza-
vára is és ne légy soha kegyetlen azért,
mert részedben az igazság.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 22-dik számá-
ban közölt oszlop-rejtvény megfejtése:

E	L	E	K	
A	P	Á	T	
E	P	E	R	
Ö	K	Ö	R	= EPERJES.
S	A	J	Ó	
K	E	D	D	
S	A	J	T	

Helyesen fejtették meg: Lány Viola és Melanie, Balogh Andor, Polinszky Miczi, Bár-
dossy Margit, Hager Ottó, Hampel Ferencz, Ko-
csis Margit, Herzfeld Paula és Ella, Mäder test-
vérek, Seyderhelm R. Feri, Mérey Ágosta, gróf
Csáky Ilona, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Jusztus
Hajnalka, Koch Nándor, Weisz Lili, Strem
Ilona, Haksch Mariska, Mátyás Ilus és Béla,
Nestlinger Miklós és Emil, Andrassy Ilona, Török
Stefike, Fried Ernő és Béla, Pattantyús Andor,
Kramer Margitka, ifj. Krasznay? (A kereszt-ne-
vedet is tisztán ird ki, máskép soraidat jövőre
nem vehetem figyelembe. *F. b.*), Morzsányi Elluska,
Gyika Marianne és Alice, a bazini kisededőv
intézet, Werkner Albert, Ebeczky Gabriella, Ybl
Mártika, Zsigmondy Jenő, Graul Irén, Zettl Gy.
(Egészen ird ki a nevedet! *F. b.*), Rakovszky
Zsófia, Graefl Paula és Márta, Heszke Irmus és
Topitzer Toni, Pap Zolika, Hollós László, Bár-
dossy Valika, Boros Emmike, Pintér Ilona, Virág

Rózsika és Juliska, Szitányi Mariska, Herczeg
Ilonka és Albert, Husz Miczke, ifj. Somogyi
Zsigmond, Grynaeus Ida, Vámgel Sárika és Elza,
Breszlauer Blanka, Altstock Hugo, Kossaczky
Gyula, Aszód Jenő, Fiedler Kálmán, báró Bánffy
Marianne és Danóka, Kálmán Erzsike, Kölcsey
Celluska, Woida Grétuska, Eysner Frigyes, Gyár-
fás Erzsébet, Diemár Kálmán, Pick Károly, Lázár
Mariska, Badics Gizi, Nagy Lenke és Ernő (kinek
az írása? *F. b.*), Gerber Alfréd, Lipták Gyula,
Freund Imre, Hering Hilda, Kovácsi Marci, Schulz
Mariska és Ilonka, Kazy Livia, Engel György,
Veress Gizi, Piller Géza, Heller László, Mössmer
Lotti és Józsi, Heller Béla, Zmeskáll Istvánka,
Preisach Frida, Nekám István és Ervin, Lövinger
Károly, Sziklay Vera, Györy Sarolta, Sier Friczi,
Murgu Jancsi, Poetschacher N. (A keresztnevedet
is ird ki, máskép jövőre nem vehetném figye-
lembe soraidat. *F. b.*), Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtör-
ténvén, nyertes lett *Pintér Ilona, Mura-Szombaton*,
kinek a jutalom-könyvet (*»Virágcsokor«*, költemé-
nyek és elbeszélések, gyűjtötte *Füssy Tamás*,
emlékül jó gyermekeknek) a kiadó-hivatal meg-
küldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 21-dik számában közölt
rejtvény megfejtését még beküldték: Kölcsey Cel-
luska, Woida Grétuska, Glückseel Irén és Rajnárd,
Grosz Ilonka és Miklós, Nagy Lenke és Ernő,
Koronthály Zoltán,

FORGO BÁCSI POSTÁJA.

Indra Gábor. A *füst-faragó* ugyan-azt jelenti
amit a *kémény-seprő* vagy (vidék szerint) a *kémény-
kotró*. A füstfaragó voltaképen nem is a füstöt,
hanem a kémény belső falához rétegekben oda
tapadt kormot faragja le onnan. Rajzocskád nem
közönséges tehetségre mutat. — **Lázár Mariska.**
Találós meséid közül nehányat közlök. Ha a *Kis
Lap*ból annyit tapasztaltál: hogy van az, hogy
nem tapasztaltad belőle azt is, mennyire megköve-
telem a rendes levelet? Hiszen a tied olyan rojtos,
majd elrepül. — **Engel György.** Rosszul esik
írod, hogy eddig még egy leveledre sem válaszol-
tam. De mit válaszoljak, mikor nem kérdeztél
tőlem, vagy nem közöltél velem valami érdemes
dolgot. Minden beküldött megfejtésre csak nem
üzenhetek külön? Ha már most irsz, okod is legyen
a levél-írásra. — **Veress Gizi.** Nagymamádnak
tiszteletemmel add át azt az értesítésemet is, hogy
azóta már vagy tizenhatszor kerültem vissza onnan
örvendeztessen is meg egy levéllel. — **Kölcsey**